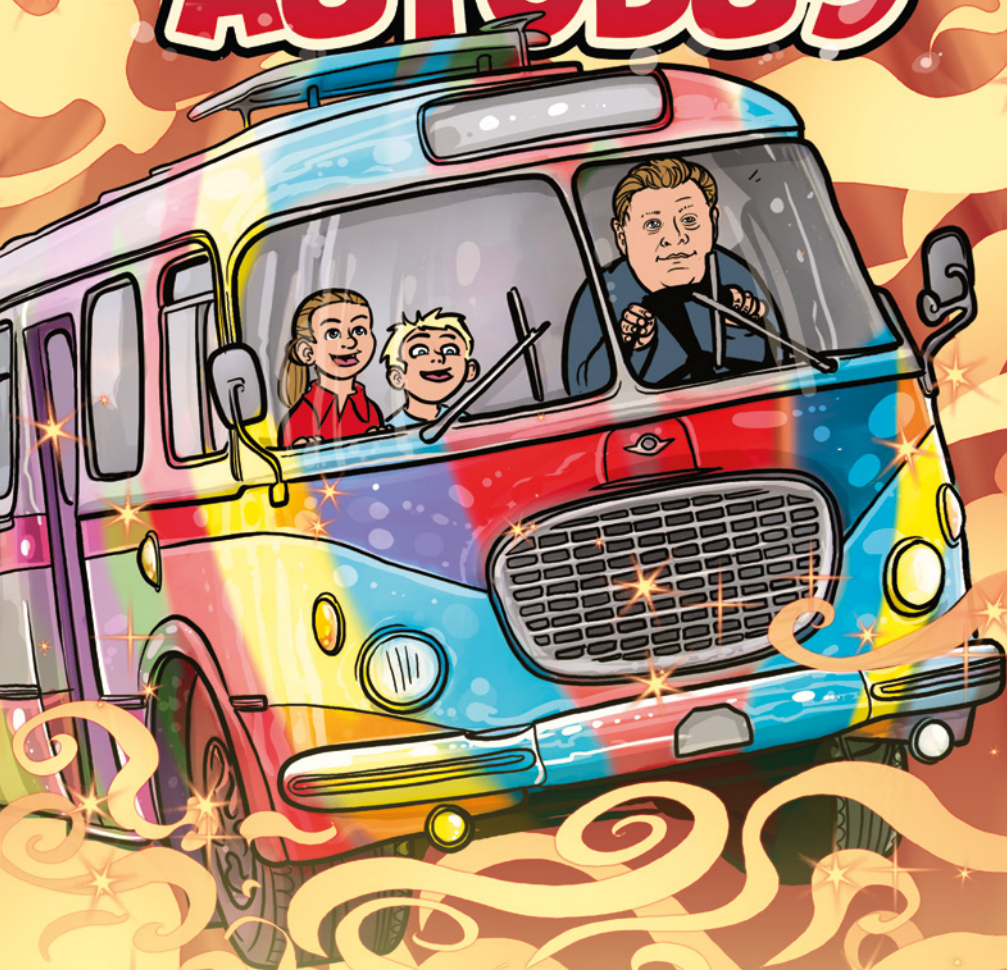

MAREK HLADKÝ

JITKA HLADKÁ

ILUSTRACE PETR KOPL

MAGICKÝ AUTOBUS

*Věnováno všem dětem
a jejich rodičům,
kteří nezapomněli na kouzlo čtení...*

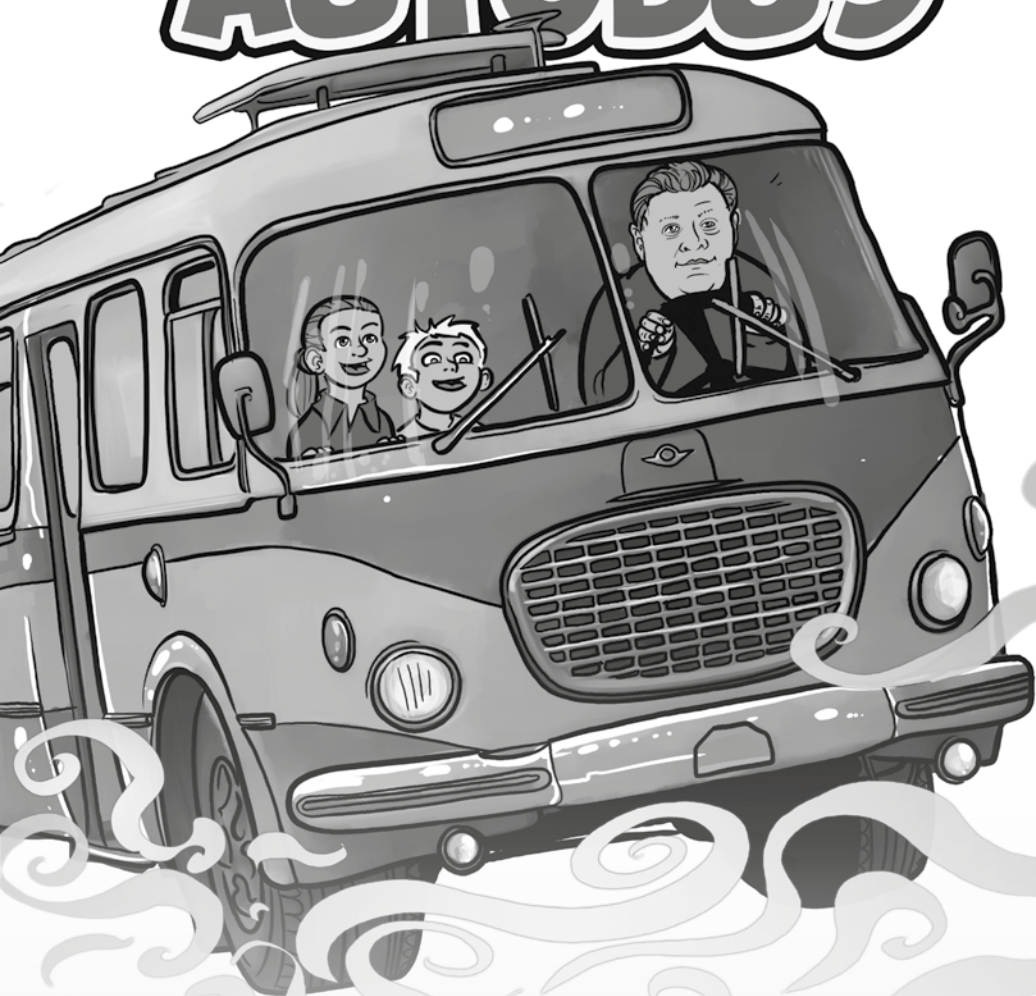
Autoři

MAREK HLADKÝ

JITKA HLADKÁ

ILUSTRACE PETR KOPL

MAGICKÝ AUTOBUS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marek Hladký, Jitka Hladká
Magický autobus

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6555. publikaci

Ilustrace Petr Kopl

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Petr Kopl

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2017

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017

© Marek Hladký, Jitka Hladká, 2017

Marek Hladký, Jitka Hladká © DILIA, 2017

Cover Illustration © Petr Kopl

ISBN 978-80-271-9729-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-9728-6 (pdf)

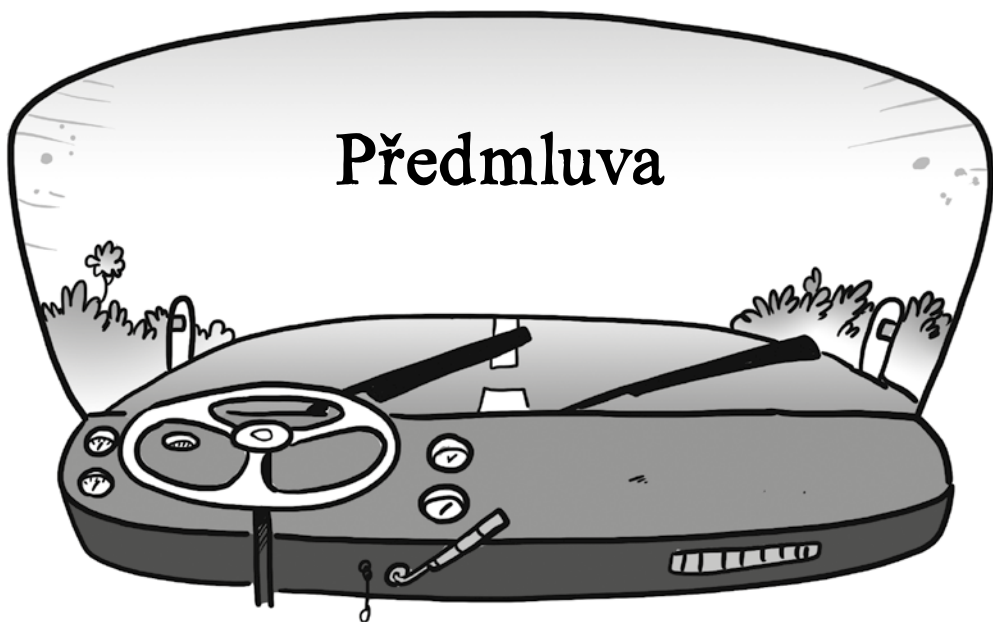
ISBN 978-80-271-0203-7 (print)

Obsah

Předmluva	7
U Hostavického potoka	9
Knihkupectví „U nás“	13
Cesta do Říše snů	23
Malý ryneček	31
Pan Lunapark a paní Bankovka	39
Divadlo světa	53
Říše snů	61
Nový začátek	67
Lovci snů	75
Magický autobus	87
Epilog	97
O autorech	102

Připravte si jízdenky – odjíždíme...

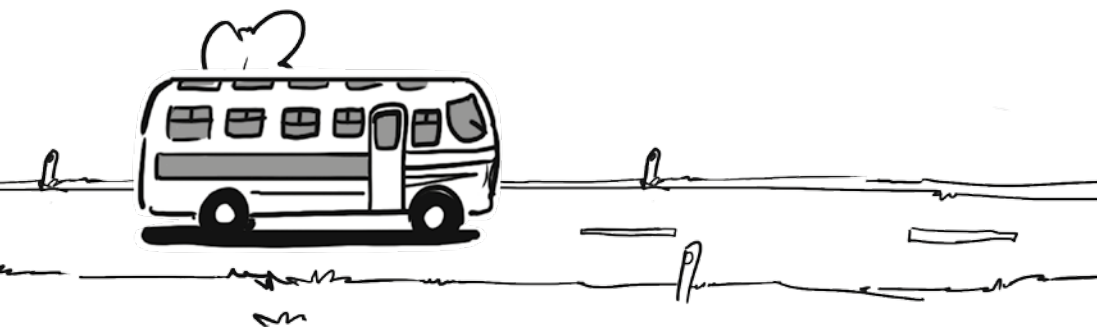

No řekněte, kolika lidem se splní sen, že příběh, který se mnohokrát odehrál v jejich podvědomí, ožije a oni ho najdou na pultech knihkupectví? Já mezi takové šťastlivce patřím! Ne že by příběh, který za chvíli budete číst, byl můj, ale i já jsem se v dětství projížděl magickým autobusem, který poháněla má fantazie, místo světel zářily mé oči a já, stejně jako Aurélie a Lojzíček, jsem díky tomu staříčkému veteránu navštívil ta nejkouzelnější místa a prožil ta nejbáječnější dobrodružství, o kterých si dospělí můžou nechat jen zdát...

7

Václav Kopta

Kapitola první

U Hostavického potoka

U potoka, kterému se odjakživa říká Hostavický, stojí nové domy. V nich žije s maminkou a tatínkem malá Aurélie, která už přece jen o trošičku povyrostla, stejně jako její bratr Lojzíček. A k nim ještě nedávno přibyla dvojčata, bratříček se sestřičkou.

To je vám nadělení, čtyři děti! Ať se Aurélie snaží sebevíc, pořád jako by za všechno mohla ona sama. „Jsi přece nejstarší,“ vysvětlují jí rodiče.

Ale ona nechce být nejstarší a nejzodpovědnější! Chce být sama sebou...

Aurélie se pomalu probouzí. Měla krásný, barevný sen. Zdálo se jí o tom, jak byla malá, tak akorát, aby se o ni všichni starali.

A v tom snu byl i pan Lunapark a paní Bankovka! A byli stejně tak blázniví a hráli všemi barvami jako v té knize *Magický autobus*, kterou Aurélie dostala před pár dny k narozeninám.

Aurélie od té knihy nemohla odtrhnout oči, doslova hltala každou další kapitolu. A pokaždé si řekla: „Vždyť je to o mně!“

Aurélie ještě netuší, že právě tato kniha má magickou moc změnit celý její život, i životy těch, které má tak ráda.

Aurélie se líně protáhne a otevře pomalu oči.

Její bratr je už vzhůru a zase hraje na tabletu tu svoji hru. Má strašný název *Lovci snů*.

„Lojzíčku, už chodíš od první třídy, měl by ses aspoň učit číst. A ne pořád koukat na displej a lovit v něm ty puntíky!“

„To jsou nejnovější *Lovci snů*! Nová hra! Prostě bomba! Ale tomu ty nemůžeš rozumět,“ odsekne Lojzíček, aniž z tabletu spustí oči.

Aurélie se už nechce hádat. Radši zavře oči a vychutnává si barvy, které právě viděla ve svém snu.

„Kdybych věděl, jak se do té hry dostat, tak to udělám. A už bych se sem nikdy nevrátil,“ procedil mezi zuby na jednu Lojzíček.

To Aurélii nadobro probralo.

„Jak to mluvíš?“

Lojzíček jen sklopil oči a ještě víc se zavrtil do peřiny. To bude zase dohadování, dostat ho z vyhřáté postele.

Aurélie si najednou uvědomila, že ani jí se moc nechce vstávat. Že ani ona nechce opustit bezpečí pelíšku, ve kterém se dá tak krásně snít...

Pomalu se rozhlíží kolem sebe. Venku zase přšelo. Stromy u potoka jsou ponořené do mlhy.

Svět okolo je čím dál tím temnější, uplakanější, šedivější. I rodiče to říkají. A v posledních dnech přestali zpívat i ptáci. I na louce u potoka, kterému se od nepaměti říká Hostavický, zavládlo děsivé, smutné ticho. Stromy přestaly šumět. Aurélie si toho všeho dobře všímala, ale nebyl nikdo, komu by se mohla svěřit. Lojzíček? Pořád si hraje ty své hry. Už by měl začít číst, prvňák jeden! Třeba zrovna tu krásně barevnou knihu *Magický autobus*, reptala v duchu Aurélie. Ale marně.

A rodiče? Ti se pořád jen točí okolo dvojčátek, která se batolí a usmívají. A tak Aurélie čte aspoň jim. Poslední

dobou má dokonce čím dál silnější pocit, že jí ta dvě batolátka rozumějí každé slovo!

Zatímco jim každou volnou chvilku předčítala, dvojčátka se na ni usmívala. A občas se jí zdálo, že se pouсмáli i rodiče, kteří také poslouchali. Jako by si sami na něco vzpomněli. Jako by sami chtěli něco říct. Nadechli se, ale pak... Zase zvažněli – a svět okolo, který se na pár okamžiků rozsvítil vdechnutím krásných barev, náhle opět potemněl.

Aurélie měla pocit, že v takových chvílích zaslechla i šumění stromů a zpěv ptáků. Přesně to, na co si sama ještě pamatovala, a co se z života okolo tak nenápadně vytrácelo.

Ovšem dnes má Aurélie velký den! Půjde se svým bráškou na křest knihy *Magický autobus*! Křest je takové seznámení knihy se čtenáři, vysvětlovala ještě včera Lojzíčkoví. Každá kniha se totiž narodí stejně jako dítětko. To je vám příprav. To je vám starostí. A pak, když je na světě, sejdou se všichni, kdo se na ní podíleli, a knihu pokřtí. A taky podepíší. Oslavují zkrátka, že je nové dílo na světě. A kdo knihu ještě nemá, může si ji koupit!